

Alpský extrém - na kole s brašňami do 3050 m!

Holešov - Až tak vysoko se dostal broumovský rodák Martin Stiller - host „besedy s cestovatelem“, kterou v Drive Clubu pořádá 22. března místní Klub českých turistů. Pětdvacetiletý student University Tomáše Bati ve Zlíně nepřišel do Holešova s besedou poprvé - o svých zkušenostech s vysokohorskou cyklistikou v Pyreneích zde vyprávěl již v loňském roce. Martin projel na kole velkou část Evropy a byl členem mnoha cykloexpedic, nejdále do Maroka (před čtyřmi lety).

Vloni v létě se s přítelkyní Renčou (Renatou Lorišovou) a se dvěma dalšími kamarády z Prostějovska vydali do Alp. Protože měli na cestu vyhrazeno pouze 10 dní - jeden týden se dvěma připojeními víkendy, rozhodli se přejet Německo vlakem. Tato část cesty na kole není

tak záživná, jako její cíl - velehory, a navíc systémem jízdenek u německých drah umožňuje přejet tuto zemi velmi lacino, pro větší skupinku lidí jsou další slevy a každý zaplatí v přepočtu vlastně jen pár stotokun. Navíc dráhy si cyklisty hýčkají, mají téměř všude speciálně upravené vagóny, kde každý cestující sedí přímo u svého kola a manipulace při nastupování i vystupování je velmi pohodlná.

Na kola si tedy Martinova skupinka sedla u hradu Neuschwanstein ve Füssenu a zamířila přes průmysk Hahtennjoch do lyžařského střediska Pfunds. Zde se projevila přece jen o něco menší fyzická kondice u „Prostějováků“ a čtveřice se dohodla, že pouze Martin s Renčou budou pokračovat k rakousko-italské hranici na průmysk Reschenpass (1504 m) sami. Za průmyskem na italské straně míjeli Lago di Resia, umělé jezero, které nechal vybudovat Mussolini zatopením několika vesnic, aby měl zdroj vody pro elektrárny, nezbytný pro zbrojní průmysl. Další cesta vedla k vesnici Santa Maria a pak místy až šestnáctiprocentním stoupáním přes Umbrailpass těsně pod nejvyšší průmysk, který byl cílem expedice - Passo di Stelvio a nadmořská výška 2758 m byla pokořena. „Když už jsme byli tak vysoko,“ popisuje „výlet“ Martin, „dostal jsem jeden z mých „blbých nápadů“ vyjet ještě výš, alespoň do výšky 3000 m. Reňa překvapivě souhlasila a přestože jsme byli varováni, že tak vysoko není asfaltová silnice a je to příšerné stoupání, zlákáni příznivým počasím jsme vyrazili. Informace byla, bohužel, pravdivá. Místy jsme kola museli tlačít a ani to skoro nebylo možné. Tři kilometry nám trvaly hodinu a půl,

ale dostali jsme se přece jen šťastně k horské chatě Pirovano (3050 m) a s horskými koly na zasněžené sjezdovce plné lyžařů jsme asi vypadali podivně. Bylo pořád krásně a ani se nám nechtělo dolů, ale čekal nás třicetkilometrový sjezd, při kterém jsme se měli dostat o 1900 m níž.“

Dole v údolí Wünschgau potkali dva vytrvalci odpocínutý zbytek výpravy, Petra s Verčou, kteří horský hřebec objeli, a společně pokračovali do Merana. Míjeli hrad Reinholda Messnera, který známý horolezec přestavěl z ruiny na velkolepé kulturní centrum. Je zajímavé, že většina lidí je přesvědčena o tom, že Messner je Rakušan, přičemž ve skutečnosti je podle pasu Ital, podle vlastního přesvědčení Jihotyrolák. Přes poslední vysoký průmysk - Timmelsjoch (2509 m), další klesání v dešti údolím Ötztal a kolem nejvyšší německé hory Zugspitze dorazila skupinka do Garmisch-Partenkirchenu. Z městečka, proslaveného olympijskými hrami, večer už nejel žádný vlak, ale stojí za zmínku, že se projevila pohostinnost v západní Evropě spíš neobvyklá, a místní železničář nabídl cestovatelům nocleh.

Tim skončilo putování na kolech a zpáteční cestu zajistila opět víkendově levná železnice. Za osm dní najeli Martin a Renča na kolech 518 km, nejdelší denní trasa měřila 102 km a přestože Petr s Verčou nečekali, že cesta bude tak namáhavá, nakonec byli rádi, že si podobnou cestu s koly zatíženými brašňami vyzkoušeli.

Kromě diapozitivů s překrásnou přírodou a poutavého vyprávění se Martin podělil s příznivci cestování o spoustu zkušeností a zajímavých informací.

JK

Martin Stiller přibližuje své putování.